

Muuuubbing

«El problema no és la propietat del camí i de si l'obro o el deixo d'obrir perquè passin els camions de pinso, d'alfals o d'animals. El problema és la pròpia existència de la granja Pifarré al costat del xalet»

Confesso des de la primera línia que els germans Pifarré Vidal són els fills del tiet Pere, el cosí germà de la meva mare. No amago, doncs -per si algú pogués retreure'm poca imparcialitat en aquest article-, que més enllà de la valoració asèptica que podria fer sobre el conflicte que afecta la Ramaderia Pifarré hi ha tot el meu afecte personal, la solidaritat familiar i el desig sincer que se'n surtin. Si tenen raó o no en el litigi forçat per la tossuderia del veí que els talla l'únic camí de pas apte per als camions fins a l'explotació ramadera ho haurà de determinar la Justícia; que ja han guanyat clarament el judici de l'opinió pública, és un fet inqüestionable. La tenacitat en la defensa de la seva explotació i, de retruc, de l'Horta de Lleida, té la simpatia general de tothom, excepte d'aquells que veuen en els terrenys agraris de l'entorn de Lleida camps fecunds per a l'especulació i que entenen el tros com el lloc per fer-hi la segona residència sense respectar l'activitat econòmica que s'hi fa i que dota la ciutat d'una singularitat paisatgística que hauria de ser motiu d'especial protecció.

De ben petit anava a peu amb la padrina Maria fins a la torre del tiet Joanet -el seu germà- per anar a buscar la llet amb una garrafa quan encara es podia vendre a granel. Llavors ja s'ocupava de l'explotació el seu fill gran, el tiet Pere, que va modernitzar la granja i la va anar dotant de les innovacions que anaven apareixent al sector. Jo era petit i, per tant, hi ha risc que algun dels records estiguin una mica distorsionats, però tinc ben present quan va fer instal·lar les muniidores automàtiques i com això va canviar la feina diària; quan van començar a practicar la inseminació artificial a les vaques amb uns aparells que ens ensenyava orgullós; quan va instal·lar fil musical a la granja perquè a Europa ho feien i sembla ser que estava demostrat que els animals produïen més perquè estaven menys estressats...

Recordo també les revetlles de sant Joan amb els meus cosins, els tips de jugar saltant entre les paques de palla, l'experiència d'haver vist néixer un vedell. Aquelles llesques de pa amb un dit de la nata que feia la llet quan la bullies i que, amb una cullerada de sucre escampada per sobre es convertia en unes postres delicioses que enyoro. Per mi, la granja Pifarré és tot això. I també és la història que m'explicava la padrina de quan, sent una nena, els *rojos* els van fer evacuar la torre del besavi una nit i endur-se les vaques amb ells perquè estaven arribant els *nacionals* i no se'ls podia deixar el bestiar com a botí. Quan van travessar el pont, rememorava, la meitat dels caps ja s'havien perdut en plena fugida.

Per tot això i per moltes coses més lamento que el mal veïnatge d'algú que no entén la vida al camp pugui posar en risc la supervivència d'una activitat centenària.

En el fons, n'estic convençut, el problema no és la propietat del camí i de si l'obro o el deixo d'obrir perquè passin els camions de pinso, d'alfals o d'animals. El problema és la pròpia existència de la granja al costat del xalet.

De la mateixa manera que hi ha neorurals que presenten denúncies contra el so de les campanes perquè no els deixa dormir, a aquest mal veí li molesta ensumar fems al costat de la piscina ignorant el fet que les vaques ja hi eren des de molt abans. El de la Granja Pifarré és un cas, ras i curt, de mobbing. O n'hauríem de dir muuuubbing, en consideració als vedells?